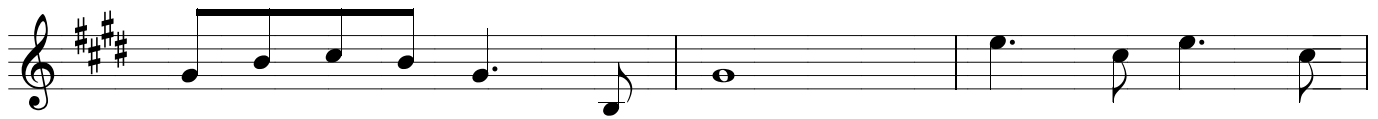

Chiều vàng.

Nguyễn Văn Khánh

Trên đồi xanh chiều đỏ xuống dần Mặt

trời lấp ló sau đồi chiều vàng Riêng mình ta ngồi

ngắm quanh trời Lạnh lòng nghe tiếng chim chiều gọi

dàn Buồn xa vắng buồn Lòng thầm nhớ tới người chiều

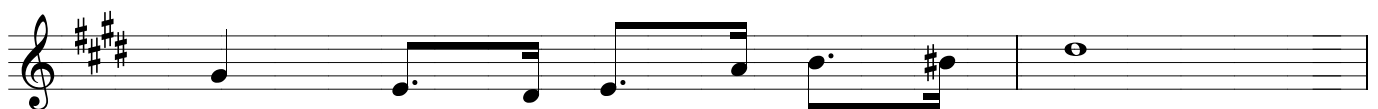
xưa cũng trên đồi cùng ta Người đã ước nguyện rằng

đời riêng có ta Lời đó còn đâu

Đường về lòng người tha phương nhớ

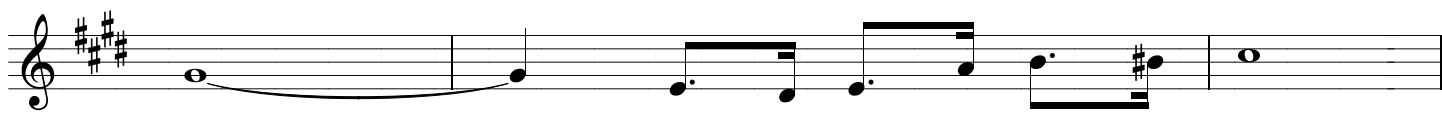
Chiều dần dần mờ cô thôn vắng

Người yêu dấu ngàn đời thấu chẳng Ta nén đau thương gặng bước

hoài Thuyền chèo tới đâu chưa ngừng bến Lời thề nguyện giờ đâu xa

vắng Tình tràn đầy sâu chung non nước

Hồn em có cùng người chứng minh Anh bước ra đi luyến tiếc

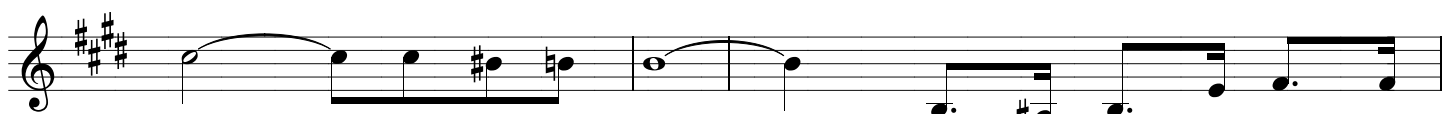
hoài Đời còn có em nay là thôi Sương chiều buông rơi mờ

mờ rừng chiều dần dần tối Núi mây bốn phương

Giang hồ nơi chân thuyền lênh đênh trên sông Đà

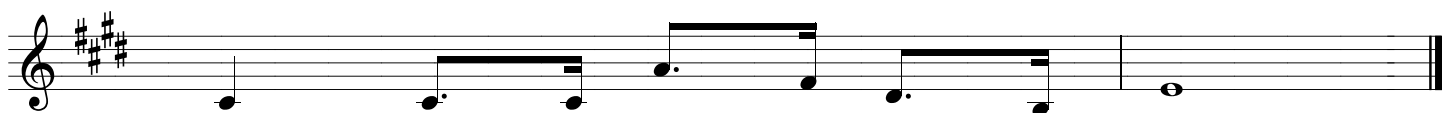
Sóng lướt lướt trên sông Nhìn chiều vàng đời thông thưa

thớt Lòng buồn ngùi buồn trông theo bóng

Giờ đây viếng thăm hồn cố nhân Năm tháng trôi qua sóng gió

đời Chiều chiều nhớ em khôn lòng nguôi.(1951)